

REDACCIO:

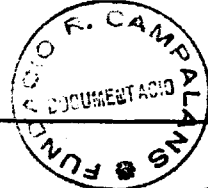
Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

Antoni IBORRA
13, rue Bassano, Paris (16°)

C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

1 MAIG DEL 1955

EL FRANQUISME HA SIGNIFICAT L'EXPOLIACIO DE LA RIQUESA CATALANA I L'ESFONDRA-
MENT DEL NIVELL DE VIDA DELS TREBALLADORS CATALANS, LA PERDUA DE LLI-
BERTAT I DEL DRET A LA CULTURA, LA SOTMISSIO A UN REGIM D'EMBRUTIMENT
MORAL I MATERIAL.

L'ECONOMIA DEL NOSTRE POBLE HA ESTAT I ES PERSEGUIDA PER L'ESTAT FALANGISTA.
ELS TREBALLADORS SON ELS CREADORS D'UNA RIQUESA QUE NOMES APROFITA
ELS PARASITS DEL REGIM.

Més que un manifest del Primer de Maig en el qual rediriem el que ens esforcem en proclamar a cada número d'aquest periòdic —la nostra fé en la classe treballadora i en la seva voluntat de redempció social i nacional, en un món pacífic i deslliurat de la misèria— volem avui donar a conèixer als treballadors de Catalunya les xifres oficials que tradueixen fredament el que ells coneixen pel contacte candent amb la trista realitat quotidiana: els salaris miserables, l'augment de preus, les hores extraordinàries, la dificultat per nodrir i vestir els fills.

Les dades són extretes del Anuario Estadístico Español. El règim hi reconeix doncs el seu gran fracàs econòmic i social.

INDEX A LES CAPITALS DE CATALUNYA DELS PREUS ESSENCIALS

Sobre la base del preu 100 l'any 1936

	Alimentació	Vestit	Vivenda	Despeses domèstiques	Despeses generals	TOTAL
BARCELONA	797'4	795'3	180	522'4	409'9	591'7
GIRONA	805'5	775'7	214	340	355'6	691'6
LLEIDA	740'7	744	300	538'8	348'3	604
TARRAGONA	811	787	321	473'5	386'4	654

Si l'augment general dels preus a Catalunya és doncs d'un 600 %, els salaris han augmentat únicament 200 %.

Contra aquesta realitat, una sola arma: l'organització sindical i política! La reivindicació d'un nivell de vida decent, equivalent al del 1936! La lluita aferrissada contra Franco i el seu règim, per l'establiment d'un règim democràtic i el retorn de la llibertat!

C. E. del M. S. de C. a l'Exili

LES CAUSES D'AQUESTA SITUACIO?

- 1) LA INCAPACITAT ECONOMICA DEL REGIM : en xifres, la disminució del rendiment per habitant actiu : segons el mateix anuari, l'any 1932 el rendiment mitjà a Espanya per individu actiu era de 2.891 pessetes. L'any 1954 el rendiment a Espanya per individu actiu és inferior a 2.700 pessetes de l'any 1932 (més de 15.000 pessetes actuals a causa de l'inflació);
- 2) LA DISTRIBUCIO INJUSTA DE LA RENDA NACIONAL: el 17 p. 100 de la població espanyola acapara el 70 p. 100 de la riquesa produïda. La immensa majoria dels espanyols no tenen prou capacitat de compra; l'indústria catalana té sobre-producció...
- 3) L'EXPLOTACIO ANTI-ECONOMICA DE LA TERRA: 1 p. 100 de la població posseeix el 53 p. 100 del terri-

tori espanyol. La reforma agrària és la primera reivindicació d'un moviment popular;

- 4) ELS APROFITATS : El règim parasitari, l'exèrcit, l'església, els falangistes, que xuclen els pressupost de l'Estat: més del 70 p. 100 dels pressupost anuals;
- 5) ELS ALTRES APROFITATS : L'Alta Banca espanyola, còmplice i principal ajuda de l'Estat franquista. Dels 123 bancs existents avui a Espanya, 11 acaparen el 82 p. 100 del capital bancari espanyol. 5 d'aquests bancs: Hispano-Americà, Español de Crédito, Central, Bilbao, Vizcaya posseeixen el 70 p. 100 dels comptes de crèdit dels diversos bancs de l'Estat. Només la nacionalització de la banca acabarà amb aquest indecent aprofitament, i permetrà el desenvolupament econòmic del país.

Petita antologia monàrquico-falangista

«Tenim la sospita i gairebé la seguretat que les noves generacions han oblidat el que significà la negra data del 14 de abril (Galisonga a la «Vanguardia»).

«Espanya és l'únic país del món ocupat pel seu propi exèrcit» (Calvo Serer, monàrquic).

«La inhibició política de les joventuts espanyoles, la manca de llibertat interior, i l'obsessió de l'home miraculós, fan que a Espanya es pugui passar de l'extrema inhibició a l'extrema efervescència». (Dionisio Ridruejo, falangista a una Conferència de la Hermandad de la División Azul)

«Cal pensar que la classe obrera no està al nostre costat» (Cardenal Pla i Daniel, franquista).

(Segueix a la pag. 3.)

PRIMER DE MAIG

EL SIMBOL DE LA DIADA

En el primer aniversari del decès de la il·lustre companya Sara Llorens de Serra, ens plau de reproduir aquest article degut a la seva inspirada ploma i publicat en el número dedicat al 1er de maig del 1925 del setmanari socialista de Barcelona Justícia Social de grata memòria.

Aquest dia, el primer de maig, escai-gut en plena primavera, quan Natura agençada amb tota la gràcia i gentilesa de la joventut vessa a mans plenes vida i alegria sentint descloure's en una meravella de beutat el misteri de les seves entranyes, no podia ser més encertadament triat per a celebrar a tot el món la magna Festa del Treball.

Per poc que sortiu de ciutat, trobareu la terra enjoiada amb una profusió de plantes i flors de tots colors i formes. Els camps en són plens; els més petits caminets en són ribetejats; els marges són tupits de verdor; en les prades, milers de floretes treuen el cap per entre-mig de la molsuda herba... I, si allargant la caminada arribeu a bosc, veureu els vells arbres rejuenits amb brots tendrals els plançons renovant esplèndidament les fulles, els elegants arboços amb lluisors noves, els arcs curulls d'enrinxaments florits; i a totes les vessants, damunt de les aromàtiques plantes, mantells d'or, de porpra, d'ormini... i, prop de terra, on viuen les flors humils com la farigola, tot un mosaic de flors i fulles diminutes!

I allà, al bosc, sota arcades de branques plenes de nius on els ocells coven llurs amors; allà, vora les plantes, on milers d'insectes salten i volen i juguen empesos per la força primaveral que els fa bategar ardidament... allà, prop d'un rierol, enlluernats els ulls per les clapes del sol brillant que traspua pel fullam i que juga dalitósament amb l'aire i l'aigua, somoguda vostra sensibilitat per la grandiositat de l'espectacle que us envolta, subtilitzats vostres sentits per l'emoció, vibrant tot vostre ésser per la meravellòsa vibració creadora de la Terra-mare, sentireu el corrent de la saba per dins els arbres, el moviment de la llavor fent-se pas, el germ de l'ou estructurant-se...

I sentireu més: sentireu que tot canta. Tot, terra i aire, sol i plantes, aigua i arrels, fulles i saba, insectes i flors, tot canta l'himne de la Vida, el gloriós him-

ne que diu que la Vida, tant com bellesa, tant com goig, és força, és energia, és poder omnipotent.

I heus aci com la diada del primer de maig és per ella sola el símbol del motiu i el sentit de la nostra Festa del Treball.

Perque el treball és la força, és l'energia, és el poder omnipotent en la vida social. I tal com el volem, repartit entre tothom segons l'aptesa i disposició de cada u, és a més a més, bellesa i goig.

Però, ¿per què sent el treball la força més potent de la societat humana resulta, en realitat, només instrument pel poder i goig d'uns quants que no són precisament els que el realitzen?

La resposta la trobareu en el mateix símbol de la diada que us hem volgut exposar.

Pareu esment. Hem dit que en l'emoció del triomf de la vida que experimentareu estant al bosc, sentireu que tot, tot el que us envolta, canta un himne sensual i potent a la vida mateixa. Però encara no hem dit que sentireu més: sentireu que si la natura triomfa en el misteri meravellós de la sempiterna creació, és perquè en ella i en el seu triomf, tots els elements que hi concorren obren harmònica i mancomunadament, solidàriament. Si la terra i l'aire, el sol i les plantes, l'aigua i les arrels, la saba i les fulles, no apleguessin en un esforç comú, no s'avinguessin per a un mateix fi, per molta que fos llur activitat, llur treball no esdevindria la magna obra de força, d'energia, de poder omnipotent.

Igualment els treballadors, que podrien ser els amos del món perquè són la força i l'energia positiva, no ho seran mentre no s'uneixin en estreta unió, olvidant malentesos i diferenciacions ben relatives; no ho seran mentre no s'apleguin en un esforç comú, companys amb companys, començant pels del mateix obrador o fàbrica, seguint pels de la mateixa indústria, després pels de la mateixa localitat o contrada, més tard pels de la mateixa nació i, finalment, pels de tot el món.

Quin goig de contemplar la gran força reunida, la potència suprema, controlada i dirigida pel seny i el fervor humà que cova en el cor de la família proletària! Quin goig de saber que per damunt de les forces de la natura, per damunt dels ingenis de la mort, brilla el sol del primer de maig amb una abraçada universal dels obrers de tot el món!

Sara LLORENS DE SERRA

TOT CAMINANT NOVES DE TERRA ENDINS

per Enric BRUFAU.

Hem rebut una lletra germanicòla, cordial, d'un vell amic que viu en un vilatge de les terres altes de Lleida. I ens d'oldria força no recollir i transcriure—sense còpia, però—les observacions i suggerències que hi formula amb l'encert i la consciència en ell proverbials.

L'atzar, més que no la pròpia dèria. L'ha fet esdevenir gerent d'un sindicat agrícola. Sindicat important pel volum de les operacions que realitza i també pel nombre d'afiliats que compta.

Si fa no fa ens diu que ha recollit un heretatge falangista, és a dir, una entitat delmada per la plaga de les camises blanques, carregada de deutes i amb el crèdit absolutament esgotat. Es fa difícil comprendre que no és talment abellidor succeir un estol de perdurors d'aquesta mena.

L'obra sindical falangista fou particularíssima i nova de trinca. Els primers índex de la sana administració aparegueren, però, en la sobtada lluentor de la pell dels capitosts i en els nous camins d'abundància i gasieria que trillaven desincòltament. Per llurs famílies, el clima d'aquella contrada esdevingué insuportable i, plens de seny, acordaren passar els hiverns a Barcelona i els estius a Salou.

Després passaren per casa seva els «reis» del Sindicat, deixant-los un cotxe americana i una senyora de mitja virtut. Aquestes transformacions «certicals» i radicals en el costum de llur existència, pel caràcter exemplar que revestien, al·ligonaren adhuc els més conspicus propietaris falangistes. L'últim xavo de la caixa ja solament esperava la ma que el polis. I l'obra fou aconplida.

* * *

Ara ja trenta cinc anys, el pare del nostre amic, juntament amb uns quants pagessos de bona llei, enduts per l'esperança i un ver desig d'efectivitat, iniciaren l'obra sindical la qual adquirí ben tost prestigi i relleu en aquelles contrades. L'edifici social, de bell antuvi esquitit i senzill, sense playner-hi esforços, devingué gran i majestuós, fins al punt d'apareixer junt amb l'església les dues construccions més voluminoses de la vila.

La fe en els destins del Sindicat havia germinat en el cor dels camperols i l'exercici d'aquesta funció social i econòmica els havia desvetllat un fort desig de solidaritat la plenitud de la qual coincidirà amb el triomf de la democràcia republicana i socialista de l'any 1931.

Corrents ideològics diferents niuïen, però, en els dos gran edificis—el Sindicat i l'Església—i aquesta, amb els sicaris falangistes, va trobar amb l'ensulciada de la República el braç destructor de la gran empresa del poble.

Per tal d'anorrear-la, tot ho havien previst, tot ho havien pensat, menys que la fe, abandonant la trona, s'havia traslladat definitivament en l'ambiciosa voluntat creadora de la pagesia de la contrada.

El fill digne ha reprès l'obra secunda del seu pare, enmig de l'entusiasme silencios dels sindicats, en espera de la nova República!

CARA

Juntes Generals del Bancs espanyols. Brillant desenvolupament de les Entitats El Banc Central acusa més de 494 milions de pessetes de benefici; 77 milions més que l'any anterior. El Banc Hispà-Americà acusa 168 milions de beneficis...

BARCELONA, maig. — Copiem de l'informe del Banc Central, un dels cinc grans bancs espanyols: Els beneficis bruts han pujat a més de 494 milions de pessetes. Els dividends repartits seran aquest any el màxim del que la llei permet.

De l'informe del Banc Hispà-Americà: les utilitats de l'exercici anual

pujen a 168 milions de pessetes; s'han pagat als accionistes dobles dividends.

CREU

Salari de misèria pels treballadors. Més captaires que mai. A Catalunya la gent no acostumava morir-se de fam: el règim franquista ens ha portat també aquesta «innovació».

GIRCNA, maig. — Copiem de «La Vanguardia» del dia 5 d'Abril: El dia 4 d'abril morí Pere Vidal Paires, de 61 ans, manobre, fill de Vilaür. El certificat mèdic diu que morí d'ina-nició.

Quan es trobà el cadaver, ja feia quinze hores que Pere Vidal havia mort de fred i de manca d'aliments.

La Lliga a l'Ajuntament: Discursos i augment de les tarifes dels transports urbans

(BARCELONA, Abril).—Deixant de costat les baralles entre monàrquics i falangistes, els dirigents del que fou la Lliga semblent decidits a intervenir a fons a tots els estaments administratius del règim: ajuntament, diputacions, etc., etc.

La tàctica que segueixen tendeix a diferenciar-se dels que fins ara han monopolitzat els beneficis del govern, i a reclamar una «millor gestió» dels diners públics. A la primera sessió de l'ajuntament, Narcís de Carreres, Cruïlles, Udina, intervingueren diverses vegades impugnant projectes que impliquen despeses de varis milions de pessetes, i que no semblen gaire útils per la ciutat. Un d'ells, la creació d'un corredor d'enllaç entre els dos metros de la placa de Catalunya (més de dos milions de pessetes) quan hi ha

molts barrades de Barcelona que no tenen transports. Malgrat els discursos, s'aprova el projecte del corredor que portarà indubtables beneficis a l'empresa i ben pocs als barcelonins.

Una altra discussió tingué lloc sobre la construcció del Mercat del Guinardó, que constitueix un altre dels escàndols del règim. Tampoc els lligaires obtingueren satisfacció contra els falangistes.

La construcció del Palau Municipal dels Sports costarà prop de sis milions de pessetes a la ciutat. L'Estat, que ha subvencionat amb deu milions de pessetes la construcció d'un gimnasi a Madrid; amb deu milions més la construcció d'una piscina coberta a Madrid; i que ajudarà amb altres deu milions la construcció d'un Palau dels Esports també a Madrid, refusa

de subvencionar la construcció barcelonina. Ni un cèntim per Barcelona; els barcelonins que paguin impostos i suportin a l'Acado: aquesta és la política de l'estat centralista.

Els senyors de la Lliga també teren discursos: total, que es farà una sol·licitud que segurament anirà al cove, com tantes altres.

Finalment el balanç de l'acció lliguera és més aviat mince: Narcís de Carreres proposà que es donés el nom d'Apeles Mestres a un carrer de Barcelona.

I uns dies després les tarifes del metro augmentaren.

Malgrat la propaganda «dirigida» que els nous consellers s'han dedicat a esbombar, la veritat és aquesta: l'acció municipal està indissolublement lligada a l'estructura de l'Estat, que continua éssent un estat parasitari, centralista i enemic de Catalunya. Els homes de la Lliga fan simplement de ninots, i, fent-ho, ajuden al règim. L'estat espanyol actual només escolta les reivindicacions catalanes quan aquestes es manifesten amb el signe indubtable de l'oposició política: les vagues de l'any 1931 provocaren la gran por del règim, que es decidí a fer unes concessions materials—ben limitades—quan veia la fermesa dels ciutadans. La burgesia catalana, que s'ha deixat arrabassar la banca, exiliar l'industria, enlletgir la ciutat, destruir els transports, anorrear la riquesa i malferir la cultura, ara vol fer semblant d'una «oposició constructiva». Però en la lluita actual dels catalans no hi ha termes mitjos: o al costat dels enemics, o al costat del poble. I per ara, els homes de la Lliga, continuen fent costat als enemics de Catalunya.

L'ALIANÇA ANTI-FRANQUISTA I EL DEURE DE L'EMIGRACIO

Per Josep PALLACH

A diversos llocs de França es manifesten símptomes que semblen indicar que l'exili es decideix a entrar a una nova etapa: la d'una unitat d'acció que no serà basada en il·lusions fictícies, i que per tant tindrà consciència que no és ni una panacea ni tan sols un remei d'efecte immediat. Es simplement un mitjà que ens permetrà, millor que la dispersió actual, realitzar una finalitat comuna: contribuir a la caiguda del franquisme

Els acords signats per les forces catalanes a l'Exili han de preludiar aquest aplegament general que sembla dibuixar-se en el terreny peninsular.

Cal, però, que ens preguntem: la unitat ¿per què fer? Cap on hem de dirigir els esforços comuns?

Pensar que la simple signatura d'uns acords pot fer canviar res en el pla internacional és il·lusori. L'emigració espanyola, en conjunt, en el terreny exterior pesa molt poc: és una força moral que compta amb amics nombrosos, però necessita el recolzament de la força política: aquesta només la pot donar l'Interior. La vaga del 1931 feu més per la nostra causa que totes les mocions de solidaritat dels congressos internacionals.

Ara bé, a l'Interior avui, ni sumant totes les forces dels diversos grups anti-franquistes representats a l'Exili, no aconseguiríem immediatament un pes suficient per ésser tinguts en compte. ¿Què aconseguiríem doncs? Simplement una cosa essencial, que no pot reeixir cap grup isolat: l'incorporació popular a la vida política, un redreçament col·lectiu de la consciència ciutadana avui somorta i endormiscada, una intervenció directa de les masses obreres en una contesa en la qual fins ara no juguen cap paper important, malgrat que s'hi decideixen qüestions essencials pel pervindre.

El règim franquista ha entrat en una crisi de transformació que li pot ésser fatal: nosaltres creiem que l'agrupament de les forces emigrades contribuiria a un

desenllaç favorable, perquè seria un instrument d'educació i de movilització popular, la finalitat del qual —el retorn a les llibertats democràtiques— obrirà ràpidament grandioses perspectives de transformació social i política. L'Església i l'Exèrcit, que per ara juguen sols el joc de la «consolidació» amb la monarquia, poden ésser batuts. A condició de no fer-nos il·lusions i de saber exactament que és el que està en joc: la conquesta de les noves generacions.

Hi ha avui a casa nostra unes generacions mig a cavall entre el passat i l'esdevenidor. Homes joves d'ahir, d'aquell llarg període d'ascensió que culminà el 1931 i s'esberlà el 1936 només en conegueren l'agitació, la febre, el combat, Però n'han restat marcats per sempre més. Avui són homes fets que viuen enmig d'un desert. Tenem la difícil tasca de traspassar l'heretatge. Han d'incorporar a la vida política —obrint-los horitzons espirituals avui closos— la gentada més jove d'avui, aquestes generacions que el franquisme —i aci rau el seu gran fracàs— no ha sabut incorporar. No es tracta per començar d'una obra de masses sinó de minories: aquestes minories les hem d'armar ideològicament, les hem de nodrir políticament per la gran obra que haurem de realitzar plegats. L'exili, unit, pot representar un magnífic trampoli per aquesta acció, que ha d'esforçar-se en pensar els problemes d'avui i oferir solucions als homes del present. El descontent econòmic i social, la crisi de la successió ens donarà, quan arribi el moment, la palanca sòlida que permetrà la victòria i el redreçament, si hi ha aquest llevat anterior que hem d'esforçar-nos en crear

D'aquest llevat el catalanisme a Catalunya continua éssent l'element essencial, generador de nova vida. Els socialistes catalans hi restem fidels bo i propiciant l'acord de totes les forces anti-franquistes.

Petita antologia monàrquico-falangista

(Vé de la pag. 1)

«Els treballadors veuen passar anys i anys sense que els catòlics s'ocupin de les seves aspiracions» («Ya», diari catòlic franquista).

«La generació falangista que va guanyar la guerra ha mantingut a les noves generacions espanyoles en estat d'infantilitisme i de paràlisi» (R. Sánchez Mazas, falangista).

«Pensar que la joventut espanyola es pot batre per una forma adjectiva de l'estat, és ofendre-la greument» (J. Jordana Fuentes, del S.E.U.)

«En les èpoques de poder absolut les persones que manen són les responsables de les desgràcies nacionals» (Franco, en l'interciu parlant d'Alfonso XIII).

«Quin magnífic fusell!» (Juan-Carlos, parlant del Caudillo).

«Que tingui qualsevol cosa, menys la República» (Calinsogu, a la «Vanguardia» del 14 d'Abril.)

Gatatunya s'adreça a les Nacions Unides

PAU CASALS, BATISTA I ROCA, BOSCH GIMPERA, JOSEP CARNER, NICOLAU D'OLWER, R. PAXOT, A. PI I SUNYER, M. SERRA I MORET SIGNEN UN DOCUMENT DE PROTESTA CATALANA ADREÇAT A LA COMISSIO DELS DRETS HUMANS DE LA O.N.U.

Continuant la tasca empresa amb el Memoràndum Català a la UNESCO l'any 1952, els patricis catalans «en nom propi i representació dels grups culturals de Catalunya» s'han adreçat a la Comissió dels Drets Humans de les Nacions Unides protestant en nom del principi del dret dels pobles al lliure desenvolupament de la llengua i de l'heritatge cultural.

Des de l'any 1939, resumeix el Memoràndum, el govern del general Franco ha continuat ininterrompudament la seva obra de destrucció cultural en els següents termes:

- 1) Prohibició de la llengua catalana a les escoles, primàries i secundàries.
- 2) Prohibició de les càtedres de Llengua catalana, d'Història de Catalunya, de Literatura Catalana, de Dret Català a l'Universitat.
- 3) Prohibició absoluta de periòdics i revistes en català.
- 4) Prohibició absoluta de l'ús del català en els tribunals, en els organismes administratius, en els documents oficials, en les relacions comercials, en els noms personals, en els noms de carrers, etc.
- 5) Severes restriccions de llibres catalans, i de l'ús del català en el teatre, cinema, ràdio, etc.
- 6) Prohibició absoluta de totes les manifestacions exteriors de l'esperit català (el nom mateix de Catalunya, la bandera catalana, etc.).

En un moment en que el general Franco, pagant a tant la ratlla fa propaganda a través dels periòdics americans, per aconseguir l'entrada a la ONU; en el moment que el govern dels Estats Units — protector de dictadures feixistes — fa pressió prop dels diversos països per aconseguir l'entrada del seu patrocinat, la protesta catalana té un clar sentit moral. Políticament serà inoperant: el dret de veto impedirà l'entrada de la dictadura franquista, fins al dia que aquest dret sigui mercadejat, com ja ho ha estat altres vegades Tant-se-val: en un món que només accepta la força, l'afirmació del dret de Catalunya, la reivindicació de la nostra llibertat ha de tenir per nosaltres una valor essencial: la de forjar la nostra pròpia força, la del redreçament del nostre poble que el gest dels Exiliats Catalans contribueix a propiciar.

ELS ESCANDOLS DEL REGIM FRANQUISTA

LA FAMILIA RUIZ JIMENEZ S'INTERESSA PER LA «CULTURA». D'ENÇA QUE EL GERMA ES MINISTRE, D. JOSE RUIZ JIMENEZ FA PROGRESSOS ECONOMICS. — MONOPOLITZARA L'EDICIO DELS LLIBRES DE PRIMER ENSENYAMENT ?

El senyor Ruiz Jiménez té cara de bon noi i antecedents políticoreligiosos: antic president de Pax-Romana, és també antic ambaixador al Vaticà i home de costums simples i discretes. Per fer oblidar alguns d'aquests antecedents no prou apreciats dels falangistes, Ruiz Jiménez proclamà, quan fou nomenat ministre de l'Educació Nacional pel general Franco, que sentia molt no ésser «camisa vieja» i que faria els esforços necessaris per tornar-s'hi. En efecte, l'ex-jesuita ja va tornant-se falangista.

Tant, que gairebé depassa a Giron. Per exemple: en els afers bruts i en la corrupció. Vegeu-ho sino: el senyor Ruiz Jiménez es diu «Joaquín», i té un germà que es diu «José». Doncs bé el germà Josep d'ença que Joaquim és ministre d'Educació, ha fundat 5 empreses editorials totes dedicades a llibres d'ensenyament: ensenyament de primer grau, de segon, universitari. Sense oblidar, és clar, l'ensenyament religiós. I subratllant probablement un dels maments aquell que diu: no robar.

La crisi del règim

FRANCO PRESENTA EL «SUCCESSOR» ALS CATALANS

El senyor A. Jimenez Arnau és un home feliç. Lliterat, ha guanyat el premi nacional de literatura. Dramaturg, té tots els teatres a la seva disposició. Home d'estat (?) és director general de Cooperació Econòmica encarregat de vigilar les relacions amb els americans i d'expressar el malhumor del Caudillo, quan les coses van malament, com ho féu recentment en ocasió de l'homenatge a Lequerica. Periodista finalment, aquest home enciclopèdic té la sort d'obtenir una intervü d'un personatge fins ara particularment vigilant per la censura... i per la policia: ens referim al reietó que Franco ens destina per el dia que Deu faci la gràcia d'endur-se'l vora seu: l'infant Juan Carlos.

L'intervü precedida d'una pàgina de fotografies comprèn sis columnes de «La Vanguardia». Ha estat publicada el 14 d'Abril, al costat d'un article violentíssim de Galinsoga contra la República, i contra els «inte-lectuals» que la preconitzaren, sobretot contra Ortega y Gasset que—afortunadament—continua essent el pensador espanyol que ha refusat fer una visita al Caudillo. Tant la presentació, com l'article, com les fotografies, com la data escollida, tenen una valor simbòlica clara. Franco ens presenta el «successor», sempre revocable si no fa bon dat, segons l'article 6 de la Llei que alguns monàrquics accepten. Jimenez Arnau, així s'explica la sort de l'home polifacètic, és un amic íntim de Franco, i un dels pocs que tenen la confiança d'aquesta mena de serpent desconfiada que viu al Pardo. Franco, davant de les baralles entre falangistes i monàrquics, es decideix a fer propaganda pel seu candidat, és a dir per ell mateix, puix ha escollit el príncep vailet precisament perquè així el Caudillo pot restar amo i senyor fins a la mort. I després... el diluvi.

¿Què ens diu el jovenet? Que té cinc professors militars, un dominic que vetlla per la seva ànima, i les «Obres Completes» de José António. Que sap muntar a cavall i no li agraden les matemàtiques. Finalment—és l'únic elogi a Franco que hi ha en la intervü—que admira les dots de caçador del Caudillo.—«Es un bon fusell»—diu el meravellat, quan Jimenez Arnau li donà algunes xifres que proven l'habilitat de l'il-lustre personatge.

L'admiraçió del xaval s'explica. El periodista li havia potser indicat el milló de mots de la «Cruzada».

¿Qui podria fer més?

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA